

ARNE

DAHL

ΤΑ ΕΦΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Τα εφτά θαύματα

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Μάρτιος 2026

Τίτλος πρωτοτύπου Arne Dahl, *Underverken*, Albert Bonniers Förlag, 2025

Επιμέλεια-Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Βασίλης Τζούβαλης
Σχεδιασμός εξωφύλλου Σαβίνα Χριστοπούλου

- © 2025, Arne Dahl
- © 2025, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4302-1

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84302

Κ.Ε.Π. 6035 Κ.Π. 22292

Κατόπιν συμφωνίας με το Salomonsson Agency.

Δεν επιτρέπεται η με οποιονδήποτε τρόπο χρήση ή αναπαραγωγή ολόκληρου ή μέρους του βιβλίου με σκοπό την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Το παρόν έργο προστατεύεται από τη διαδικασία εξόρυξης κειμένου και δεδομένων (Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790).

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα, τηλ.: 211 3003500
metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Arne Dahl

Τα εφιά θαύματα

Μετάφραση από τα σουηδικά

Γρηγόρης Κονδύλης

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Όταν ξυπνάει, συνειδητοποιεί πως κάποιος τον περίμενε να ξυπνήσει. Μόνο που δεν βλέπει κανέναν, παρά νιώθει κάποια παρουσία σαν ένα νέφος όλο και πιο ισχυρών συναισθημάτων. Το νέφος αυτό τον τυλίγει, από πίσω.

Και μόνο τώρα καταλαβαίνει ότι δεν μπορεί να κινηθεί.

Ξεκινά με την προσπάθεια να στρέψει το κεφάλι, για να δει την παρουσία να παίρνει σάρκα και οστά. Είναι αδύνατον, ο λαιμός του μοιάζει σφηνωμένος σε μέγγενη. Όταν γίνεται σαφές πως όλο του το κορμί είναι ακινητοποιημένο, θα περίμενε κανείς να τον δει να πανικοβάλλεται. Είναι σαν κάποιος να έχει επίγνωση του γεγονότος ότι οι χειρότεροι επιβάτες του είναι εκείνοι που τον θέλουν να μην μπορεί να κινηθεί.

Οι επιβάτες στους οποίους είναι παγιδευμένος.

Μολαταύτα, κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει. Όχι πραγματικά. Ο πανικός δεν καταφέρνει να ριζώσει μέσα του, κι ας είναι ακίνητα όλα: πόδια, βραχίονες, χέρια, κορμός.

Δίχως να έχει ιδέα πώς έγινε και ακινητοποιήθηκαν.

Το περίεργο είναι ότι δεν πονά ιδιαίτερα. Αισθάνεται, ωστόσο, ότι τα χέρια του, τα δάχτυλά του κυρίως, είναι μουδιασμένα, με ιατρικό τρόπο.

Προβλήματα με την αναπνοή δεν έχει. Αλλά δεν είναι ο μόνος που αναπνέει. Γιατί τώρα σαν να νιώθει την ανάσα του δημίου του στον αυχένα του.

Νοτερές, βουβές ανάσες.

Η ζωή του υπήρξε αφιερωμένη στην εργασία στις παρυφές της κοινωνίας. Κι έχει συχνά φανταστεί πώς τελειώνει τις μέρες του. Σχεδόν καθημερινά φανταζόταν τον θάνατό του. Και σχεδόν πάντοτε κατάφερε να φανταστεί ποιος, στο σενάριο αυτό, θα ήταν ο πιθανότερος εκτελεστής του.

Αλλά όχι τώρα.

Γιατί τώρα έχει μείνει με την απορία.

Τα μάτια του, τουλάχιστον, λειτουργούν ανεμπόδιστα. Και μόλις αρχίζουν να συνηθίζουν το μισόφωτο, διακρίνουν μια αίθουσα ευρύχωρη, όλο σκουπίδια, απροσδιόριστης χρήσης, ίσως βιομηχανικό χώρο στο παρελθόν. Νοτισμένα παλιά χαρτόνια αναμειγνύονται με κουτάκια μπίρας τόσο παλιά που μοιάζουν να έχουν σκουριάσει, με μπουκάλια οινοπνευματωδών ποτών που οι ετικέτες τους έχουν προ πολλού γίνει ένα με κάτι που μοιάζει με χωματίνο δάπεδο, με σύριγγες που συναναστρέφονται με τόλμη περισσή σελίδες της Βίβλου, με πεταμένα μπουγαλάκια με παλιά ρούχα, φανερά μουχλιασμένα, με παλιότερα σκουριασμένα αλλά και πιο πρόσφατα κουτιά σπρέι που αντικατοπτρίζουν τις παραστάσεις γκράφιτι –σε διάφορες χρωματικές κλίμακες και διαφόρων χρονολογιών– που κοσμούν τους τοίχους και θυμίζουν ετήσιους δακτυλίους σε κορμούς δέντρων.

Υπάρχουν όμως και πράγματα εκεί που δεν βρίσκονταν στο ίδιο μέρος εδώ και χρόνια. Βλέπει αστραφτερές ατσάλινες ράγες λυγισμένες σε γεωμετρικά σχήματα, πυραμιδοειδείς θα έλεγε κανείς, βλέπει ορθογώνια από χαρτόνι μήκους αρκετών μέτρων, στοιβαγμένα το ένα πάνω στο άλλο, και βλέπει επίσης κάτι άλλο πιο μακριά, σ' εκείνους τους γεμάτους λάδια και γράσα τοίχους.

Φύλλα χαρτιού είναι στερεωμένα εκεί, πιθανόν με καρφιά. Αυτό που υπάρχει στα φύλλα θα μπορούσε να οριστεί ως τέ-

χνη. Αλλά έχει πολύ σκοτάδι εκεί πέρα, δεν διακρίνει και πολλά στην πραγματικότητα.

Κι όμως του φαίνεται ανησυχητικά οικείο.

Μάλλον της φαντασίας του θα είναι, αλλά σκέφτεται επίσης ότι και οι αναπνοές, οι οποίες είναι τώρα τόσο κοντά ώστε τα χείλη του βασιανιστή του ν' αγγίζουν σχεδόν τις τρίχες του δικού του αυχένα, του φαίνονται οικείες.

Η μυρωδιά της ανάσας τού φαίνεται οικεία.

Αλλά όταν τη νιώθει να στρίβει γύρω του, τα πάντα μαυρίζουν. Σκέτη μαυρίλα, πίσσα, αντί για ένα πρόσωπο. Ένα ζευγάρι μάτια, τίποτα περισσότερο.

Ακριβώς πριν σκοτεινιάσει το οπτικό του πεδίο κι αρχίσουν όλα να φαίνονται μόνο μισοδιάφανα, καταφέρνει να διακρίνει τις εικόνες στους τοίχους. Προς μεγάλη του έκπληξη, τις αναγνωρίζει.

Είναι τα επτά θαύματα του αρχαίου κόσμου.

Ξαφνικά καταλαβαίνει τα πάντα. Και ταυτόχρονα τίποτα.

Στην αρχή ψεκάζουν κάτι στη μύτη του και ο κόσμος γίνεται διαφορετικός, μυρίζει καμένα μαλλιά, φλεγόμενα, διάβολοι ξεκαρδισμένοι στα γέλια ψαχουλεύουν πάνω στο όλο και πιο κατακαμένο κορμί του. Μετά σπρώχνουν κάτι στο στόμα του, το πιέζουν στα πάνω δόντια του και το αφήνουν εκεί.

Τότε είναι που κλείνει εκείνο το ημιδιαφανές πράγμα γύρω από το κεφάλι του, σε απόσταση μιας παλάμης περίπου.

Τότε ακούγεται ένας παράξενος ήχος ηχηρού ρουφήγματος.

Κι αν όλα μαυρίζαν τώρα, θα ήταν ένα ξαλάφρωμα, μια ανακούφιση.

ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ

2

Όταν εκείνη η σχεδόν βιβλική χαλαζόπτωση ρήμαξε τα περικόχρωρα τη νύχτα της δεκάτης τρίτης του Σεπτέμβρη, δεν αναζήτησε κάπου καταφύγιο. Το αντίθετο: βγήκε έξω. Έστρεψε το κεφάλι προς τον σκοτεινό ουρανό και άφησε το πρόσωπό του να υποδεχτεί το χαλάζι που είχε μέγεθος μπιζελιού. Ήταν σαν ένας χαιρετισμός από άλλη εποχή.

Τώρα ο Λούκας Φρισέλ βλέπει το αυγερινό φως του όψιμου καλοκαιριού να μπλέκεται στις κλαδωσιές που απλώνονται πάνω από τη λαμπερή επιφάνεια του κόλπου. Πριν σηκώσει τα κιάλια ακριβείας, οσφραίνεται τον αέρα και, στη φευγαλέα σκιά μιας στιγμής, του φαίνεται ότι μυρίζει κάστανο. Μετά τα κιάλια συλλαμβάνουν αποδημητικά πουλιά στον μακρινό ορίζοντα.

Όλα είναι ακόμη φύση, γυμνή φύση.

Μέχρι που τ' αποδημητικά πουλιά πετούν από μια κατασκευή που δεν ανήκει στην ανέγγιχτη από τον άνθρωπο φύση. Περνούν κάμποσες στιγμές μέχρι να φανεί ότι πρόκειται για γέφυρα – και μάλιστα όχι οποιαδήποτε γέφυρα. Είναι η Δυτική Γέφυρα, η Βέστερμπρου, η γέφυρα που συνδέει τα δύο μεγαλύτερα νησιά της Στοκχόλμης, το Κούνγκσχολμ και το Σέντερμαλμ, και από τη θέση του στο πρώτο, με την πανοραμική θέα, ο Λούκας Φρισέλ παρακολουθεί το σμήνος πάνω και πέρα από τη σιλουέτα του δεύτερου νησιού.

Αλλά πρώτα τα πουλιά φαίνονται να εφάπτονται στην πρά-

σινή μορφή του Λονγκχόλμεν. Όταν φτάνουν στο καθαυτό Σέντερμαλμ, ο Φρισέλ βλέπει, εντελώς τυχαία, ότι μια μικρή ομάδα ανθρώπων έχει συγκεντρωθεί σ' ένα γυμνό ύψωμα, παρόλο που δεν είναι καν έξι η ώρα το πρωί. Αλλά οι άνθρωποι δεν τον ενδιαφέρουν τόσο πολύ. Αυτό που τον ενδιαφέρει είναι η διαδρομή των πουλιών ώσπου να εξαφανιστούν πάνω από τη μικρή εσωτερική θάλασσα λίγο προς τ' ανατολικά.

Σύντομα όμως δεν θα μπορεί να μείνει πεσμένος μπρούμυτα και ανενόχλητος δίπλα στο νερό· ήδη αισθάνεται βλέμματα δυσπιστίας από τους πρωινούς περιπατητές της πόλης στα μονοπάτια πεζοπορίας της βόρειας παραλίας της λίμνης Μέλαρεν, της Νορ Μέλαρστραντ, οι οποίοι περνούν μερικά μέτρα πίσω του.

Ο Λούκας Φρισέλ ίσως θα μπορούσε να είχε ήδη την οικονομική δυνατότητα να μετακομίσει από το διαμέρισμα στα Κεντρικά της αστυνομίας, αλλά, όταν πήρε τον πρώτο του μισθό έπειτα από οχτώ και πλέον χρόνια, αγόρασε αμέσως ένα ζευγάρι κιάλια προηγμένης τεχνολογίας. Φαινόταν σαν να μην ήταν ακόμη συνηθισμένος πραγματικά στην ιδέα του χρήματος ως μέτρου των πάντων.

Έρχεται από μίαν άλλη εποχή.

Από έναν άλλον κόσμο.

Εν πάση περιπτώσει, είναι η μέρα που έχει ρεπό, κι αποφασίζει ν' αγνοήσει τα βλέμματα και να παρακολουθήσει ακόμη μερικά τελευταία αποδημητικά πουλιά.

Τσίχλες, σπίνιοι, πάπιες και αρπακτικά μεταναστεύουν τον Σεπτέμβριο. Τα προηγούμενα σμάρια που παρακολουθούσε ήταν πάπιες και τούτη τη φορά ελπίζει να δει κάποια μεγάλα αρπακτικά πουλιά που τραβούν για τη Δυτική Αφρική. Στην καλύτερη περίπτωση, ψαρευτούς. Ή έστω κάποια λίγο πιο ασυνήθιστα είδη, όπως γαλαζολαίμηδες ή κεφαλάδες.

Τα κιάλια εστιάζουν στον όλο και φωτεινότερο πρωινό ουρανό πάνω από τη Βέστερμπρου. Τίποτε ακόμη.

Αλλά ξάφνου το στερέωμα αποκτά μαύρα σημεία, σημεία που το ένα μετά το άλλο εμφανίζονται από το πουθενά. Λίγο πιο ψηλά από τη γέφυρα ο Φρισέλ καταφέρνει ν' αναγνωρίσει αυτές τις κουκκίδες ως κελαηδότσιχλες, κι εκεί που τις παρακολουθεί να προσπερνούν το Λονγκχόλμεν, αναγκάζεται να εστιάσει τα κιάλια στο πλήθος των ανθρώπων στο ύψωμα πάνω από τη νότια παραλία της λίμνης Μέλαρεν, τη Σέντερ Μέλαρστραντ. Ένα πλήθος που έχει αυξηθεί.

Οι άνθρωποι εκεί κάτι κοιτάζουν. Και τώρα βλέπει ότι όλα αυτά γίνονται στα βραχώδη και γυμνά υψώματα πάνω από τον Όρμο του Γδάρτη, αυτά που αποκαλούν Σκιναρβικισμπέργετ. Το τι είναι αυτό που τραβά την προσοχή των ανθρώπων δεν μπορεί να το διακρίνει εύκολα, αλλά είναι τόσο λευκό που σχεδόν λάμπει από μόνο του.

Ο Φρισέλ μεγαθύνει το αντικείμενο γύρω από το οποίο έχουν συγκεντρωθεί.

Ρυθμίζει την εστίαση στα κιάλια ακριβείας και το αντικείμενο φαίνεται να προβάλλει σταδιακά μέσα από τη θολούρα. Και αργά αλλά σταθερά εμφανίζεται ένα γλυπτό που δεν υπήρχε εκεί πριν.

Είναι λευκό και περίτεχνο και μοιάζει ν' απεικονίζει έναν πανάρχαιο Έλληνα θεό καθισμένο σ' έναν επιβλητικό θρόνο.

Δεν είναι εύκολο να ξεκαθαρίσει αν η θεότητα αυτή ευλογεί ή καταδικάζει την απρόθυμα αφυπνισμένη πόλη.

3

Το σούρουπο πέφτει γρήγορα τούτη την εποχή. Η Άνκαν, γνωστή και ως Άνικα Στολτ, πιάνει τον εαυτό της να σκέφτεται ότι αυτές είναι οι πιο μελαγχολικές μέρες του χρόνου. Πλανιόνται ακόμη στον αέρα κάποια ίχνη καλοκαιριού, αλλά ο μουντός καιρός και το κρύο καραδοκούν στη γωνία. Μερικές φορές κρυφοκοιτάζουν περιπαικτικά, σαν να θέλουν να καταστήσουν σαφές ότι τίποτα δεν έχει αλλάξει. Και αυτήν εδώ τη χρονιά επίσης θα μπήξουν τ' ανελέητα νύχια τους στον δύσμοιρο σκανδιναβικό πληθυσμό και θα τον κρατήσουν στο άδραγμά τους για ένα εξάμηνο.

Το ρίγος της μελαγχολίας παραχωρεί τη θέση του σε μια πιο συγκεκριμένη θλίψη για τον αγνοούμενο συνάδελφό της Άντον Λίντμπεργ. Πριν από τέσσερις μήνες είχε εξαφανιστεί. Είχε προκαλέσει ένα δίκτυο εγκληματιών, τη συμμορία της Γιούλστα, και η Άνκαν δεν μπορεί να βγάλει από το μυαλό της ότι αυτοί ακριβώς είναι εκείνοι που τον έχουν απαγάγει. Τον έχουν απαγάγει ή τον έχουν σκοτώσει. Η απουσία ίχνων αποτελεί από μόνη της ένδειξη. Αλλά δεν μπορεί να πάει τους συλλογισμούς της παραπέρα. Για ποιον λόγο τον απήγαγαν; Ποια τα οφέλη που θ' αποκομίζουν από μια τέτοια ενέργεια; Δεν μπορεί να ξεφορτωθεί τέτοιου είδους σκέψεις.

Αυτοκίνητο δικό της δεν έχει, αλλά κάποιες φορές δανείζεται αυτοκίνητο από τη δουλειά για τη νύχτα, ακόμα και όταν

έχει να βγει ραντεβού λίγο έξω από την πόλη. Κι επειδή όταν λέμε δουλειά, εννοούμε αστυνομική αρχή, αυτή η συνήθειά της ίσως της προκαλέσει ορισμένες επιπλοκές. Όπως για παράδειγμα, να ανακοινωθεί κάτι δυνατά στον ασύρματο του αστυνομικού οχήματος και να την κάνει να τυναχτεί.

Η ώρα είναι γύρω στις οχτώ το βράδυ, όταν γυρίζει σπίτι έπειτα από ένα αποτυχημένο κατά το ήμισυ ραντεβού στο Χέγκβικ. Αν και αυτό το «αποτυχημένο κατά το ήμισυ»... Δεν είναι έτσι, ένας πυροσβέστης που της έκανε το τραπέζι με σπιτικό λουκάνικο με λαρδί και ακριβώς εκείνο το είδος του κάπως πιο στιβαρού σεξ που η ίδια προτιμά. Εντούτοις, προστέθηκαν ακόμα περισσότερα σημεία σ' εκείνη τη λίστα η οποία είχε αρχίσει, λόγω κάποιας σύγχρονης ψυχοκοινωνικής αναγκαιότητας, να παίρνει σχήμα και περιεχόμενο στο μυαλό της: η ανελέητη λίστα γυναικείων απαιτήσεων. Μήπως τελικά της αρέσει περισσότερο αυτός ο πιο ελεύθερος τρόπος ζωής; Φοβάται ότι μπορεί να δημιουργεί ένα μοτίβο, κάποιου είδους εξάρτηση. Safety in numbers, μήπως;*

Αλλά γιατί να φοβάται κανείς κάτι τέτοιο; Είναι μεγάλη κοπέλα πια, ένα πλήρως ώριμο άτομο, και είναι ελεύθερη να ζει ακριβώς εκείνη τη ζωή που θέλει. Σ' ένα καθεστώς εύλογης δημοκρατίας, εν πάση περιπτώσει.

Ο εσωτερικός ενθαρρυντικός μονόλογος της Άνκαν διακόπτεται απότομα από έναν βρυχηθμό από τα βάθη του δανεικού υπηρεσιακού οχήματος. Κάποιος μαλάκας άφησε τον ασύρματο ανοιχτό στο τέρμα. Ξεχωρίζει λέξεις όπως καταδίωξη αυτοκινήτου, τροχαίο ατύχημα, αλλαγή διαδρομής, Καλχέλ.

---

* Safety in numbers: Πρόκειται για μια υπόθεση (ασφάλεια σε αριθμούς, ασφάλεια στο πλήθος) που λέει ότι ένα άτομο, με το να είναι μέλος μιας μεγάλης ομάδας, είναι λιγότερο πιθανό να πέσει θύμα ατυχήματος, επίθεσης ή κάποιου άσχημου συμβάντος.

Καλχέλ, σκέφτεται η Άνκαν, όταν βλέπει τη λέξη πάνω από το οδόστρωμα. Ρίχνεται στη δεξιά λωρίδα της ευρωπαϊκής αρτηρίας E4 στον κόμβο Τούρεμπεργ κι έπειτα από λίγο βγαίνει στην E18 στο ύψος του Μπάρακαρμπι. Εκεί έχει σχηματιστεί μια ουρά, και στην άλλη πλευρά του μεγάλου εμπορικού κέντρου της πόλης του Μπάρακαρμπι βλέπει το φως των πρώτων αστυνομικών φάρων να διαπερνούν το σούρουπο. Ανάβει τον φάρο του αστυνομικού οχήματος στην οροφή και αρχίζει να ελίσσεται προς τα εμπρός μέσα από την κυκλοφορία με τη βοήθεια της σειρήνας.

Στον κόμβο του Καλχέλ οι συνάδελφοι είχαν τοποθετήσει πορτοκαλί φώτα που αναβόσβηναν για ανακατεύθυνση της κυκλοφορίας, όσο ο αυτοκινητόδρομος είναι κλειστός και αποκλεισμένος. Ένας κακόμοιρος πρωτάρης στέκεται σαν χαμένος καταμεσής στον αυτοκινητόδρομο και προσπαθεί να χειριστεί τον αποκλεισμό με κίνδυνο της ίδιας του της ζωής.

Βλέπει τον φάρο της Άνκαν και την αφήνει να περάσει. Εκείνη θυμάται τότε που ήταν κι αυτή πρωτάρα και το πόσο έτρεμε το φυλλοκάρδι της, και του κουνάει με συμπόνια του χέρι. Το ότι το πρόσωπό του λάμπει κατάσπρω μέσα στο μισοσκόταδο την κάνει ν' ατσαλωθεί και να συνεχίσει.

Αυτό που την περιμένει στο αποκλεισμένο τμήμα του δρόμου σίγουρα απαιτεί μεγάλο βαθμό ατσαλώματος νεύρων και αντοχής.

Πρόκειται ουσιαστικά για ένα λουτρό αίματος.

Έχει δει πολλά τροχαία, δεν είναι κάτι που απλώς το ξεπερνάς. Αλλά αυτό εδώ είναι κάτι άλλο. Ένας ένστολος συνάδελφός της τριγυρνά πλατσορίζοντας σε πραγματικές λίμνες αίματος.

Η Άνκαν βγαίνει από το αυτοκίνητο και πηγαίνει στο πρώτο όχημα που συμματείχε στο τροχαίο. Είναι το πρόσφατο μοντέ-

λο μιας Mercedes E-Klass και, κάπου εκεί αποκάτω, το παραμορφωμένο από τη σύγκρουση πολυτελές όχημα πρέπει να είχε το χρώμα μαύρου οφιδιανού. Τώρα έχει διάφορες αποχρώσεις του κόκκινου. Παχύρρευστες και αργοκίνητες σταγόνες αφήνουν το κακοποιημένο αμάξι και πέφτουν στο οδόστρωμα, που στραφαταλίζει επίσης κόκκινο.

Η έντονη μυρωδιά γλυκερού σιδήρου αναστατώνει το στομάχι της.

Στο αυτοκίνητο δεν υπάρχουν άνθρωποι, αλλά αυτή η ποσότητα αίματος πρέπει να ανήκε σε καμιά δεκαριά σώματα. Προχωράει απαρατήρητη στο επόμενο όχημα. Είναι ένα βαν, με το πίσω μέρος του συμπαραλιασμένο· κι αυτό επίσης κολυμπάει στο αίμα.

Μέσα στο σούρουπο το θέαμα φαντάζει γκροτέσκο και διόλου ρεαλιστικό. Σαν ψυχεδελική ταινία τρόμου.

Στη μία πλευρά του αυτοκινήτου βλέπει ένα λογότυπο. Η Άνκαν βγάζει ένα χαρτομάντιλο, καθαρίζει τα γράμματα από τα αίματα και αποκαλύπτει τις λέξεις «Μεταφορά αίματος».

Μια φωνή που ακούγεται γνώριμη. Στρέφεται προς τα πίσω. Στην αριστερή λωρίδα του αποκλεισμένου τμήματος του δρόμου υπάρχει ένα ασθενοφόρο με τα φώτα έκτακτης ανάγκης αναμμένα κι ένα αστυνομικό όχημα δίχως επίσημα διακριτικά που έχει σβήσει τ' αντίστοιχα φώτα του. Μέσα στο αυτοκίνητο καταφέρνει να διακρίνει δύο φιγούρες λουσιμένες στις ρυθμικά επαναλαμβανόμενες μπλε ανταύγειες των αστυνομικών φάρων και μετά αντιλαμβάνεται ότι κοιτάζει καταπρόσωπο έναν άντρα από το αρκετά πρόσφατο παρελθόν της.

«Ραχίμ;» κάνει έκπληκτη.

Ο επιθεωρητής Ραχίμ Αμπντουλαμίντ κατανεύει μ' ένα αργό κούνημα του κεφαλιού. Το πρόσωπό του μοιάζει μουνδιασμένο, δεν είναι καθόλου όπως το θυμάται η Άνκαν από κά-

ποιες ζεστές νύχτες του πρωτοκαλόκαιρου μόλις τέσσερις μήνες πριν, με το σφριγγλό κορμί του σαν μια παρηγοριά κατά τη διάρκεια ενός κύματος τρομοκρατικών βομβιστικών ενεργειών στη χώρα.

Της δείχνει το βαν και λέει:

«Υπήρχαν εκατοντάδες λίτρα αίμα μέσα εκεί. Ο οδηγός ήταν λουσμένος στο αίμα, αλλά τη γλίτωσε δίχως σοβαρούς τραυματισμούς».

«Κι εσείς ήσασταν που καταδιώκατε τη Mercedes;»

«Ναι, που μετά πήγε και καρφώθηκε κατευθείαν πάνω στο βαν μεταφοράς αίματος» είπε μ' ένα ταυτόχρονο γνέψιμο ο Ραχίμ, και συνέχισε:

«Δουλεύω στη Δίωξη Ναρκωτικών τώρα. Παρακολουθούσαμε μερικούς τύπους κάτω στη Γιέρβα. Βγήκαν από την πίσω πόρτα ενός γκαράζ. Τους μυριστήκαμε και τους αναγκάσαμε να βγουν στον αυτοκινητόδρομο. Οδηγούν πολύ άσχημα αυτοί οι τύποι, ειδικά με τέτοιου είδους ναρκωτικά στον οργανισμό τους. Ο ένας τους είναι σε άσχημη κατάσταση και τον πήρε το προηγούμενο ασθενοφόρο –δεν βλέπω να τα καταφέρνει– κι εκεί ξεκινάει τώρα ο άλλος τραυματισμένος παλικαράς μας και πάει για περίθαλψη, με φόρους πληρωμένους από τον δικό σου και τον δικό μου μόχθο – όχι από τον δικό του».

Καθώς έχουν τα βλέμματά τους στραμμένα στο ασθενοφόρο που απομακρύνεται προς το επόμενο αστυνομικό οδόφραγμα, δύο άτομα βγαίνουν από το πολιτικό αυτοκίνητο της αστυνομίας, ένας καστανός άντρας με στραβή μύτη και μια γυναίκα με κακοβαμμένα ξανθά μαλλιά, και οι δυο τους σαραντάρηδες και ελαφρώς ταλαιπωρημένοι από τη φθορά του χρόνου και τα βάρη του επαγγέλματος.

«Από εδώ ο Ράινερ και η Μαρία» λέει ο Ραχίμ. «Ένα πεπειραμένο δίδυμο που το αποκαλούν Ρίλκε – ιδέα δεν έχω

γιατί.* Και οι τρεις μαζί αποτελούμε μια μικρή ειδική ομάδα για τα ναρκωτικά. Από εδώ η Άνκαν από την ομάδα Νόβα».

Ο Ράινερ και η Μαρία παίρνουν μια έκφραση που δείχνει σεβασμό. Προφανώς ο σεβασμός υπάρχει ακόμη μετά την υπόθεση που έχει βάλει την ομάδα ψηλά στην εκτίμηση όλων, στους κόλπους της αστυνομίας τουλάχιστον.

Η Άνκαν χαιρετά βιαστικά και μετά στρέφεται ξανά στον Ραχίμ:

«Τι εννοούσες λέγοντας “τέτοιου είδους ναρκωτικά”;»

Ο Ραχίμ ανταλλάσσει μια γρήγορη ματιά με τους Ρίλκε κι εκείνοι του γνέφουν καταφατικά.

«Ακολούθησέ με» της λέει και βάζει πλώρη για τη Mercedes.

Φοράει ελαστικά γάντια και ανοίγει το πορτμπαγκάζ, που είναι σχεδόν άθικτο. Τα γάντια κολλούν στο πηγμένο αίμα και ξεκολλούν απότομα μ' ένα πλατάγισμα σαν ήχο χαστουκιού.

Η Άνκαν βλέπει μέσα εκεί ένα μεγάλο χαρτόκουτο γεμάτο ριδικά σπρέι, πιθανόν αρκετές εκατοντάδες μπουκαλάκια δίχως ετικέτα σήμανσης.

«Αυτός είναι ο τρόπος που παίρνουν τη φαιντανύλη οι αρχάριοι» εξηγεί ο Ραχίμ. «Ο βραχύς δρόμος προς έναν σύντομο αλλά εκρηκτικό εθισμό».

«Φαιντανύλη;» κάνει η Άνκαν.

«Ξέρεις τι είναι. Κυκλοφορεί κατά περιόδους στη Σουηδία από τα τέλη της δεκαετίας του ενενήντα και μετά, αλλά σε σύγκριση με άλλες χώρες –ειδικά την Αμερική– έχουμε γλιτώσει. Εκεί αντιμετωπίζουν ένα πραγματικά ολέθριο κύμα φαιντανύλης αυτή την εποχή. Αλλά ίσως ήρθε και η δική μας ώρα».

«Η φαιντανύλη είναι ένα πολύ ισχυρό οπιοειδές, σωστά;»

---

* Ένα από τα γνωστά «κλεισίματα ματιού» του Άρνε Νταλ. Το όνομα του γνωστού ποιητή είναι Ράινερ Μαρία Ρίλκε.

«Ένα συνθετικό οπιοειδές περίπου πενήντα φορές ισχυρότερο από την ηρωίνη. Στην πραγματικότητα, είναι κάτι που ανήκει στον τομέα της υγειονομικής περιθάλψης, ως ένα από τα αποτελεσματικότερα παυσίπονα από τα τέλη της δεκαετίας του πενήντα. Σταδιακά ωστόσο, η φαιντανύλη πήρε τη θέση της ανάμεσα στα ισχυρότερα ναρκωτικά της πιάτσας. Αυτή τη στιγμή τα πράγματα είναι λίγο δυσκολότερα στους κύκλους των ναρκωτικών. Τις προάλλες είχαμε μια ασυνήθιστα βίαιη δολοφονία, βασανιστήρια και τέτοιες μαλακίες, που δεν είναι το συνηθισμένο ΜΟ, ήτοι *modus operandi*, ο συνηθής τρόπος που ενεργούν οι συμμορίες. Και δεν ξέρουμε ακόμη αν πρόκειται για πραγματική φαιντανύλη ή για κάποια παρεμφερή ουσία. Με άλλα λόγια, χημικές παραλλαγές της που είναι συχνά ισχυρότερες και σε ορισμένες περιπτώσεις ούτε καν παράνομες. Ούτε η νομοθεσία δεν προλαβαίνει τέτοιες εξελίξεις».

Η Άνκαν κατανεύει αργά. Τα πράγματα αρχίζουν να συνδέονται στο μυαλό της.

«Εμπλέκεται με κάποιον τρόπο η συμμορία της Γιούλστα;»

Ο Ραχίμ την περιεργάζεται για λίγο. Μετά λέει:

«Έχω ακούσει να μιλούν για τη σταυροφορία σου κατά της συμμορίας της Γιούλστα, Άνκαν. Πιστεύεις πραγματικά ότι κρατούν τον Άντον Λίντμπεργ;»

«Απλώς απάντησε στην ερώτηση» του λέει – πιο βλοσυρά απ' ό,τι θα ήθελε.

Ο Ραχίμ κουνάει βιαστικά το κεφάλι του και κάνει μια χειρονομία προς τη Mercedes.

«Αυτά εδώ τα παιδιά ανήκουν στη συμμορία της Γιούλστα».

Η Άνκαν μένει ακίνητη για λίγο. Μήπως βρέθηκε ένας νέος τρόπος να διεισδύσουν στη συμμορία; Μέσω της φαιντανύλης;

Μετά έρχονται άλλες σκέψεις, που παραμερίζουν με τη βία τα αστυνομικά θέματα. Ιδιαίτερες σωματικές αναμνήσεις.

Ρίχνει μια ματιά πίσω της προς το ζεύγος Ρίλκε. Τους βλέπει να στέκονται μερικά μέτρα παραπέρα και να συζητούν. Οπότε σκύβει προς τον Ραχίμ Αμπντουλαμίντ και ψιθυρίζει:

«Πότε τελειώνεις τη δουλειά; Τι λες για ένα ποτό;»

Εκείνος την περιεργάζεται ξανά, και είναι η πρώτη φορά που εκείνη βλέπει κάτι που μοιάζει να τον διασκεδάζει στο αποκαμωμένο, μόλις πριν, πρόσωπό του.

«Εσύ με παράτησες, Άνκαν» της λέει. «Καθόλου διακριτικά και δίχως τακτ, θα έλεγα».

Εκείνη αντικρίζει τον εαυτό της απέξω. Είναι μια πολύ χρήσιμη ματιά, ένα χρήσιμο θέαμα. Στέκεται ακίνητη, δεν βρίσκει κάτι να πει.

Εκείνος κοιτάζει κάτω στα κατακόκκινα ελαστικά γάντια του και λέει:

«Δώσε μου χρόνο να ξεπλύνω τα χέρια μου από τα αίματα πρώτα».

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΣΕΙΡΑΣ ΤΟΥ ARNE DAHL ΟΠΟΥ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΙ Η ΟΜΑΔΑ NOBA

Καθώς το καλοκαίρι φτάνει στο τέλος του, οι κάτοικοι της Στοκχόλμης παρατηρούν ότι η πόλη τους έχει αηλιάξει. Στο πιο ψηλό σημείο της πόλης το κατάλευκο αγάλμα του Δία τους κοιτάζει από τον θρόνο του – το αντίγραφο ενός από τα Εφτά Θαύματα του Αρχαίου Κόσμου.

Για είκοσι τέσσερις ώρες, πολλοί πιστεύουν ότι η πόλη τους έχει τιμηθεί με ένα εντυπωσιακό, ανώνυμο έργο τέχνης. Τότε η πραγματικότητα έρχεται καταπάνω τους. Με όλη της τη δύναμη.

Με επικεφαλής την Εύα Νίμαν, η έμπειρη ομάδα NOBA αναλαμβάνει να εντοπίσει την προέλευση του αγάλματος, ποιος το έβαλε εκεί και γιατί. Σύντομα θα ακολουθήσουν κι άλλα ανεξήγητα συμβάντα, όλα συνδεδεμένα με τα Εφτά Θαύματα της αρχαιότητας.

Ο πολυβραβευμένος Arne Dahl μας παραδίδει μια ιστορία για την εκδίκηση, τα παλιά ήθη και την εμμονή.

Ένα αστυνομικό θρίλερ υψηλών προδιαγραφών.

LIPPISCHE LANDES-ZEITUNG

ISBN: 978-618-03-4302-1

9 786180 343021

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84302

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book